

[Poul Dam.]

strup Clemmensens undervisning af mig med hensyn til, at et stort flertal i dette land havde støttet en udenrigs- og sikkerhedspolitik. Det har jeg opdaget, det har der været adskillige afstemninger der har belært mig om. Det var heller ikke det, jeg sagde. Det, jeg nemlig er fuldt overbevist om, er, at man af den ene eller den anden politiske grund mener det rigtigt at støtte denne udenrigs- og sikkerhedspolitik, uden at der hertil svarer en indre overbevisning om, at det danske militær i sig selv er nogen som helst nytte til. Måske håber man på NATO. Det gør man vistnok. Måske mener man, at man står bedre i omverdenens øjne, hvis man giver tilslutning til denne udenrigspolitik. Men tro på dansk militær eksisterer ikke i denne sal. Det har jeg for god tillid til mine kollegers intelligens til at kunne tænke mig.

Så sagde finansministeren noget, som jeg ikke helt forstod. Så vidt jeg opfattede det, sagde finansministeren, at hvis vi fik et økonomisk tilbageslag til efteråret, så var der ingen mulighed for fra det offentliges side at gøre en indsats for at fremme produktion og beskæftigelse, for det havde man ingen mulighed for at finansiere. Hvis jeg har forstået det rigtigt, betyder det så, at regeringen er indstillet på at lade tingene gå deres skæve gang og at lade landet blive kastet ud i arbejdsløshed uden at gøre en virkelig alvorlig indsats imod det?

Knud Jespersen (DKP):

Jeg har først et par bemærkninger til finansministeren. Det blev gentaget nu her i slutningen af første runde, at det, der faktisk er den store uhyggelige fare for alle ting, er dyrtidsportionerne. Jeg ser også, at nogle af dagens aviser har bemærkninger, der går på, at nu har venstre måske fået tillid til, at man kan likvidere disse dyrtidsportioner. Jeg synes, det er helt urimeligt, at man bliver ved, og jeg vil gerne spørge finansministeren: er det seriøst at påstå, at det er dyrtidsreguleringer, der, selv om de koster 2 mia kr., alligevel automatisk tilbagefører 1 mia kr., er årsag til prisstigningerne? Var det ikke mere rimeligt at fastslå, at over for en prisstigning af den rækkevidde, som vi er vidne til, er selve dyrtidsordningen faktisk i dag kun et termometer og

endda et dårligt termometer, der viser, hvor svaghederne er, hvad det er, der er problemerne, men som på ingen måde kan føre til, at man erklærer, at det er termometrets skyld, at patienten er blevet syg?

Jeg synes, det er helt urimeligt, at man fortsætter på den måde, men jeg forstår godt, at det også er som et forsvar for det forlig, man indgik, og hvor alle, også økonomisk saglige, ved, at de 2 mia. kr., man har foræret arbejdsgiverne, ikke vil rokke ved priserne, det viser erfaringerne jo for øvrigt også. Jeg ved godt, at man kan påstå, at de ville være steget endnu voldsommere, men det er og bliver kun en påstand.

Så er der spørgsmålet om ansvaret for inflationen. Det skal jo findes helt andre steder. Når vi ved, at værdistigningerne på jord og fast ejendom udgør mere end 40 mia kr. på et år, når vi ved, at disse værdistigninger belånes, så ved vi også, at man trækker en del pengemidler ud til forbrug, som ikke har en produktiv baggrund. På den baggrund skal man jo også pumpe betalingsbalanceunderskuddet i vejret.

Og så må jeg nok også gøre et par bemærkninger til hr. Haunstrup Clemmensen. Når vi taler om, at det er opgørelsen over et fællesmarkedsår, så hænger det jo ikke bare sammen med, at EF her bærer alle synderne, men også med det, at den fællesmarkeds politik, der føres i Danmark, jo er en, der befrier mange fra selvstændige handlinger både handelsmæssigt, udenrigspolitisk og i den økonomiske politik. Jeg bed da også mærke i, at økonomiministeren understregede, at vi er jo et af de få lande, der stadig væk klammer os til valutasamarbejdet i fællesmarkedet, og at det skal fortsætte. Samtidig er man også klar over, at det kan give store vanskeligheder, når også de større lande, England, Frankrig og andre, melder sig på lånemarkedet, sådan som det er bebudet i går.

Hr. Haunstrup Clemmensen tager grundlæggende fejl, hvis han tror, at vi tror, at det er Bruxelles, der har siddet og lavet alle de mærkværdigheder, der har ført til dårlige resultater. Jeg tror snarere, at folketingsflertallet har handlet ud fra den opfattelse, at sådan troede de nok man gerne ville have man skulle gøre i Bruxelles. Jeg er nemlig alvorligt bange for, at man nogle gange søger at komme direktivforslagene i